

## Henrik Ibsen.

Den, der for 20 Aar siden levede med i det aandelige Liv, vil ikke have glemt det Røre, som „Et Dukkehjem“ skabte, da Ibsen i 1879 stillede dette Spejl paa den daværende moderne Kvindeopdragelse midt ind iblandt os. Der taltes og diskuteredes derom i Tidsskrifter og Dagblade, i større Forsamlinger og Mand og Mand imellem. Kort sagt: I lange Tider kunde man ikke møde en bekendt, uden at faa Spørgsmaalet: Har Du set „Dukkehjemmet“? Hvad synes Du om det? — Ja, det gik saa vidt, at en Mand lod opslaa en Plakat i sin Dagligstue, hvorpaa han anmodede sine Gæster om *ikke* at diskutere Dukkehjemmet. Man tør saaledes rolig paastaa, at i den sidste Menneskealder har intet Digterværk vakt et saadant Røre, skabt en saadan Bladpolemik, og tvunget ethvert vaagent Menneske til at skabe sig en Mening om Sagen.

Hvad var da Grunden? Simpelt hen den, at Ibsens Pisk, den han her havde svunget saa mesterligt, havde ramt sikkert og ramt dybt. Mange skreg i Raseri over, at sligt kunde bydes os, men andre skreg i virkelig Smerte over at se Skrøbeligheden saa ubarmhjertig blottet. Og derfor skal Kvindernes Hyldest til Ibsen ved hans 70 Aars Fest særlig samle sig om en Tak for „Dukkehjemmet“, en varm og inderlig Tak, fordi han har benyttet sin geniale Skaberkraft til at lære os, at det duer ikke at opdrage vore Døtre til Dukker eller til sorgløse Sanglærker, som kun er til Legetøj for Mændene; men at det gælder om at opdrage dem til selvstændige Personligheder, før de paatager sig en Hustrus ansvarsfulde Gærning, den, der vil sætte Spor i de Slægtled, som kommer og svinder paa Jorden. I „Kærlighedens Komædie“ har Ibsen i et Par Strofer skitseret, hvad et virkeligt Hjem er:

„Et Hjem er *der*, hvor dejligt Rum for fem er,  
skönt der blandt Fjender tykkes trangt for to.  
Et Hjem er *der*, hvor alle dine Tanker  
kan lege frit som Barn paa Faders Fang,  
hvor ej din Røst paa Hjertedøren banker.  
før Svaret lyder i beslægtet Sang.“

Men den Art Hjem kan ingen Døgnet's Flane stifte, er hun end aldrig saa smuk eller saa begavet, dertil hører den fromme stærke Kvinde, som ikke er „rendt fra Bog og Naal“.